

ΣΤΕ 789*/2016 [Άρση ρυμοτομικής απαλλοτρίωσης επί ακινήτου του Ο.Σ «Ν.Αιολίς ΕΠΕ»

Περίληψη

-Το Δικαστήριο, ακύρωσε την σιωπηρά άρνηση της Διοικήσεως να άρει την επίδικη δέσμευση, με την σκέψη ότι από την έκδοση και δημοσίευση της ανωτέρω νομαρχιακής αποφάσεως έως την κατάθεση της σχετικής αιτήσεως, παρήλθε χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των είκοσι (20) ετών, χωρίς να συντελεσθεί απαλλοτρίωση, το διάστημα δε αυτό υπερβαίνει τα εύλογα χρονικά όρια, εντός των οποίων θα ήταν συνταγματικώς ανεκτή η επιβάρυνση της ιδιοκτησίας του αναιρεσιβλήτου Συνεταιρισμού.

-Οι λόγοι αναιρέσεως με τους οποίους προβάλλεται ότι το δικαστήριο εσφαλμένως εξέλαβε ότι ο αναιρεσίβλητος Συνεταιρισμός είναι κύριος του επιδίκου, «ενώ από δημόσια έγγραφα προκύπτει [το αντίθετο] και ενώ δεν αναφέρει από ποια αποδεικτικά στοιχεία προκύπτει ότι ο [αναιρεσίβλητος] είναι αναμφίβολα ιδιοκτήτης της επίδικης έκτασης» και, περαιτέρω, ότι δεν έλαβε υπόψη του τα προσκομιθέντα υπό του αναιρεσειόντος Οργανισμού στοιχεία για την απόδειξη της κυριότητός του επί του επιδίκου (τίτλους δωρεάς από την Κοινότητα Διονύσου) και την προσβολή, από τον αναιρεσίβλητο, της κυριότητός του (εξώδικη δήλωση), όπως και στα δημόσια έγγραφα από τα οποία προκύπτει ο χαρακτήρας του επιδίκου οικοπέδου ως δημόσιας δασικής εκτάσεως προ της περιελεύσεως αυτού στην ιδιοκτησία του, αναιρεσειόντος, όπως διατυπώνονται, πλήσσουν την, ανέλεγκτη αναιρετικώς, περί τα πράγματα κρίση του δικάσαντος δικαστηρίου και πρέπει για τον λόγο αυτό να απορριφθούν ως απαράδεκτοι.

*Συναφής η ΣΤΕ 790/2016

Πρόεδρος: *Χρ. Ράμμος*

Εισηγητής: *Ρ. Γιαννουλάτου*

Δικηγόροι: *Νικ. Χαιρόπουλος*

Βασικές Σκέψεις

2. Επειδή, με την αίτηση αυτήν ζητείται η αναίρεση της 12640/2006 αποφάσεως του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών. Με την απόφαση αυτήν έγινε δεκτή προσφυγή του αναιρεσιβλήτου Συνεταιρισμού κατά της σιωπηράς αρνήσεως της Διοικήσεως να άρει την επιβληθείσα επί οικοπέδου του, ευρισκομένου

εντός του οικοδομικού τετραγώνου [ΟΤ] 140Α του εγκεκριμένου ρυμοτομικού σχεδίου του Δήμου Διονύσου, δέσμευση. Το ακίνητο αυτό είχε χαρακτηριστεί ως χώρος για την ανέγερση δημοτικού σχολείου με την 210398/1983 απόφαση του Νομάρχου Αττικής (Δ' 219).

3. Επειδή, όπως έχει κριθεί [βλ. ΣΕ 2948/2011, 3908/2007 (7μ.) κ.ά.], εν όψει των διατάξεων του άρθρου 17 του Συντάγματος περί προστασίας της ιδιοκτησίας, ρυμοτομικές απαλλοτριώσεις, επιβαλλόμενες με καθορισμό κοινοχρήστων χώρων κατ' εφαρμογήν της νομοθεσίας περί εγκρίσεως και τροποποιήσεως σχεδίων πόλεων ή πολεοδομικών μελετών, ή άλλα ρυμοτομικά βάρη, που επιβάλλονται σε εντός σχεδίου ακίνητα με τον καθορισμό χώρων προοριζομένων για κοινωφελείς εν γένει χρήσεις, δεν επιτρέπεται να διατηρούνται επί μακρόν χρονικό διάστημα, το οποίο, υπό τις ιδιαίτερες συνθήκες που συντρέχουν σε κάθε περίπτωση, υπερβαίνει τα εύλογα όρια, χωρίς να πραγματοποιείται η συντέλεση των απαλλοτριώσεων συμφώνως προς τον νόμο. Επομένως, όταν οι πολεοδομικές αυτές δεσμεύσεις της ιδιοκτησίας διατηρούνται πέραν του ευλόγου, κατά τις περιστάσεις, χρόνου χωρίς την συντέλεση της απαλλοτριώσεως των βαρυνομένων ακινήτων, ανακύπτει υποχρέωση του αρμοδίου, κατά περίπτωση, οργάνου της Διοικήσεως να άρει την ρυμοτομική απαλλοτρίωση ή το ρυμοτομικό βάρος, η υποχρέωση δε αυτή δεν αναιρείται από το γεγονός ότι για την άρση της απαλλοτριώσεως ή του βάρους απαιτείται η τροποποίηση του σχεδίου πόλεως ή της πολεοδομικής μελέτης. Κατ' ακολουθίαν, η Διοίκηση, όταν διαπιστώνει ότι συντρέχουν, κατ' αρχήν, οι προϋποθέσεις για την άρση ρυμοτομικής απαλλοτριώσεως ή ρυμοτομικού βάρους, οφείλει, αφού τηρήσει τις προβλεπόμενες από τις οικείες διατάξεις διατυπώσεις δημοσιότητας, να επιληφθεί προκειμένου να προβεί στην άρση της ρυμοτομικής απαλλοτριώσεως ή του ρυμοτομικού βάρους και, ταυτοχρόνως, να ρυθμίσει εκ νέου το πολεοδομικό καθεστώς του συγκεκριμένου ακινήτου, δεδομένου ότι, με μόνη την άρση της απαλλοτριώσεως ή του βάρους, το ακίνητο δεν καθίσταται αυτομάτως οικοδομήσιμο. Στην ρύθμιση αυτήν προβαίνει η Διοίκηση, εν όψει της υποχρεώσεώς της που απορρέει από την συνταγματικώς κατοχυρωμένη προστασία της ιδιοκτησίας, η οποία, όπως προεξετέθη, δεν επιτρέπει την υπέρμετρη κατά χρόνο δέσμευσή της χωρίς τη συντέλεση της απαλλοτριώσεως, βάσει, όμως, των κριτηρίων του άρθρου 24 του Συντάγματος.
4. Επειδή, περαιτέρω, η, κατά το άρθρο 11 του κυρωθέντος με το άρθρο πρώτο του ν. 2882/2001 (Α' 17) Κώδικος Αναγκαστικών Απαλλοτριώσεων Ακινήτων, διοικητική διαδικασία ελέγχου της συνδρομής των προϋποθέσεων άρσεως απαλλοτριώσεως επί ακινήτου, αποβλέπouσα στην προστασία της ιδιοκτησίας από επιβαρύνσεις, που υπερβαίνουν το κατά το Σύνταγμα ανεκτό όριο, κινείται, κατ' αρχήν, από τον ενδιαφερόμενο ιδιοκτήτη, υπέρ του οποίου και τάσσεται. Συνεπώς, ο αιτούμενος την άρση απαλλοτριώσεως λόγω παρόδου

απράκτων των κατά νόμον χρονικών ορίων συντελέσεώς της, πρέπει, με την προς την Διοίκηση αίτησή του, να υποβάλλει και τα αποδεικτικά της ιδιοκτησίας του στοιχεία, τα οποία, συνεκτιμώμενα με τα λοιπά τυχόν υπάρχοντα σχετικά στοιχεία του οικείου διοικητικού φακέλου, άγουν στο συμπέρασμα ότι, κατά τον χρόνο υποβολής του αιτήματος, ο αιτών φέρεται, κατ' αρχήν, ως κύριος του αντιστοίχου ακινήτου και νομιμοποιείται, επομένως, για την υποβολή της σχετικής αιτήσεως προς την Διοίκηση. Σε περίπτωση δε μη επαρκούς αποδείξεως ή αμφισβητήσεως της κυριότητας του αιτούντος, η Διοίκηση οφείλει να εκφέρει παρεμπόδιουσα επί του ζητήματος κρίση, ελεγκτή, περαιτέρω, από το τυχόν επιλαμβανόμενο της υποθέσεως αρμόδιο διοικητικό δικαστήριο. Εν πάση, εξ άλλου, περιπτώσει, το τελευταίο αυτό δικαστήριο, οφείλει, στο πλαίσιο της κατά νόμον υποχρεώσεώς του προς αυτεπάγγελτη εξέταση του εννόμου συμφέροντος του αιτούντος, να εξετάζει εάν, με βάση τα προσκομιζόμενα ή υφιστάμενα στοιχεία, αυτός φέρεται ως κύριος του επιμάχου ακινήτου, υποχρεούμενο, στην περίπτωση αυτήν, να συνεξετάσει και αντιστοίχους καταλλήλως τεκμηριωμένους αντιθέτους ισχυρισμούς των λοιπών διαδίκων [ΣΕ 2129/2007, πρβλ. και ΣΕ 3627/2007, 2214/2006 (7μ.), 672/2006]. Το δικαστήριο αυτό, πάντως, δεν επιλύει, κατά την ως άνω δίκη, οριστικώς το ζήτημα της τυχόν υπάρξεως εμπραγμάτων δικαιωμάτων στο επίμαχο ακίνητο, για το οποίο, κατά το Σύνταγμα, τελικώς αρμόδια είναι τα πολιτικά δικαστήρια. Συνεπώς, έστω και εάν, κατ' αποδοχήν της προσφυγής του φερομένου ως ιδιοκτήτου, το δικαστήριο δεχθεί την συνδρομή των προϋποθέσεων άρσεως της απαλλοτριώσεως και διατάξει την Διοίκηση να προβεί στην εν λόγω οφειλομένη νόμιμη ενέργεια, η Διοίκηση, επανερχομένη επί του θέματος, διατηρεί πάντοτε την δυνατότητα, επικαλούμενη αποφάσεις των πολιτικών δικαστηρίων ή άλλα στοιχεία, που δεν είχαν, καθ' οιονδήποτε τρόπο, τεθεί υπ' όψιν του διοικητικού δικαστηρίου, να αρνηθεί την άρση της απαλλοτριώσεως εάν αποδείξει ότι ο επιτυχών την έκδοση της δικαστικής αποφάσεως δεν έχει κανένα εμπράγματο δικαίωμα στο επίμαχο ακίνητο (ΣΕ 2129/2007).

5. Επειδή, από την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση και τα διαδικαστικά έγγραφα προκύπτουν τα ακόλουθα: Με τα 410/1955, 585/1956, 3087/1958 και 3430/1958 συμβόλαια του συμβολαιογράφου Αθηνών Π. Μόσχου, ο αναιρεσίβλητος Συνεταιρισμός απέκτησε από τον Ηλ. Ηλιοπούλο και τους κληρονόμους Θ. Ηλιοπούλου τμήματα δάσους, συνολικού εμβαδού 2.713,323 στρεμμάτων, «που αποτελούσαν μέρος του υπό τη γενική ονομασία "Σταμάτα" δασοκτήματος των πωλητών στην περιφέρεια της Κοινότητας Σταμάτας Αττικής, τα οποία είχαν αποτυπωθεί, σύμφωνα με όσα αναφέρονται στα συμβόλαια αυτά, στο από τον Οκτώβριο 1952 σχεδιάγραμμα του μηχανικού δασολόγου Γεωργίου Λαμπρινού που προσαρτήθηκε στο 47/1955 προσύμφωνο συμβόλαιο του ανωτέρω συμβολαιογράφου, καθώς και σε λεπτομερές διάγραμμα του τοπογράφου μηχανικού Κ. Σεραφετίνογλου που προσαρτήθηκε

στο 409/1955 προσύμφωνο συμβόλαιο του ίδιου συμβολαιογράφου». Με το βδ της 23.05.1962 (Δ' 70) ενεκρίθη, κατόπιν αιτήσεως του αναιρεσιβλήτου Συνεταιρισμού, η τροποποίηση και επέκταση του ρυμοτομικού σχεδίου Σταμάτας στην περιοχή ιδιοκτησίας του, όπως εμφανίζεται στα οικεία τοπογραφικά διαγράμματα. Εν συνεχεία, με το βδ της 11.01.1968 (Δ' 37), με το οποίο ενεκρίθη «η τροποποίηση και η επέκταση του ρυμοτομικού σχεδίου Σταμάτας παρά το Συνοικισμό "Ο Διόνυσος"», ενετάγη στο σχέδιο πόλεως το ΟΤ 140Α, εντός του οποίου ευρίσκεται το επίδικο οικόπεδο, το οποίο εχαρακτήρισθη ως χώρος για την ανέγερση σχολείου. Η ως άνω τροποποίηση και επέκταση έλαβε χώρα κατόπιν αιτήσεων της ανωνύμου γεωργικής και βιομηχανικής εταιρείας «Ο Διόνυσος» και του Ταμείου Υγείας Προσωπικού της Εθνικής Τραπέζης της Ελλάδος, ενστάσεις δε του αναιρεσιβλήτου με τις οποίες «ζητούσε την απάλειψη του ως άνω χαρακτηρισμού» απερρίφθησαν. Με την 278515/1979 απόφαση του Νομάρχου Αττικής (Δ' 630) «η οποία, κατά τον τίτλο της, εκδόθηκε για την τροποποίηση του σχεδίου της πρώην Κοινότητας Μπάλας και νυν Κοινότητας Διονύσου στην περιοχή του Οικοδομικού Συνεταιρισμού "Νέα Αιολίς"», ο χώρος του ΟΤ 140Α μετετράπη σε οικοδομήσιμο, τελικώς όμως, εχαρακτήρισθη ως χώρος για την ανέγερση δημοτικού σχολείου, με σχετική τροποποίηση του ρυμοτομικού σχεδίου Νέας Αιολίδος (της Κοινότητας Διονύσου) ως προς το συγκεκριμένο ΟΤ 140Α, με την προαναφερθείσα 210398/1983 απόφαση του ίδιου Νομάρχου. Ακολούθως, σε τμήμα του επιμάχου ΟΤ 140Α, εμβαδού 2.536,34τμ, επεβλήθη αναγκαστική απαλλοτρίωση, με την Π.6740/2392/17.10.1983 κοινή απόφαση των Υπουργών Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων και Οικονομικών (Δ' 583) για λόγους δημοσίας ωφελείας και ειδικότερα, για την ανέγερση του δημοτικού σχολείου Διονύσου. Δικαιούχοι της οριστικώς καθορισθείσης, αποζημιώσεως, ανεγνωρίσθησαν, με τις 726/2000 και 727/2000 αποφάσεις του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, τα αναφερόμενα σε αυτές φυσικά πρόσωπα, ως ιδιοκτήτες των απαλλοτριωθεισών εκτάσεων του ΟΤ 140Α, εμφανιζόμενες υπό στοιχεία 1, 2 και 3 στο σχετικό κτηματολογικό διάγραμμα - πίνακα του μηχανικού Γρ. Κώτσηρα, με απώτερο δικαιοπάροχο αυτών τον αναιρεσίβλητο Συνεταιρισμό, ο οποίος ως κύριος ολοκλήρου του οικοδομικού αυτού τετραγώνου και της μείζονος εκτάσεως των 2.713,323 στρεμμάτων, την οποία είχε αποκτήσει με τα προαναφερθέντα συμβόλαια, είχε μεταβιβάσει τις ως άνω εκτάσεις σε μέλη αυτού κατά το έτος 1967. Περαιτέρω, ο αναιρεσίβλητος Συνεταιρισμός, με το 4970/1978 συμβόλαιο του συμβολαιογράφου Μαραθώνος Στ. Παπαδογεωργή, μετεβίβασε στο μέλος αυτού Ν. Κρομμύδα το ½ εξ αδιαιρέτου ενός άλλου αρτίου οικοπέδου του ΟΤ 140Α, εμβαδού 1.671,60τμ, εμφανιζόμενο με τον αριθμό 3 στα οικεία τοπογραφικά διαγράμματα των μηχανικών Ι. Μιχαλίτση (Φεβρουαρίου 1978) και Θ. Αδάμ (Φεβρουαρίου 1981), διατηρώντας την κυριότητά του στο υπόλοιπο ½ εξ αδιαιρέτου αυτού και, με την 9702/1981 πράξη της

συμβολαιογράφου Αθηνών Ει.-Λ. Ξηρόκωστα - Τζίνου, συνεφώνησε με τον ανωτέρω συνιδιοκτήτη την υπαγωγή του κοινού οικοπέδου τους στις διατάξεις του ν. 3741/1929 και του νδ 1024/1971, ορίζοντας ότι οι οικοδομές που θα ανεγερθούν στα αντίστοιχα τμήματα με αριθμό 6 και 5 του οικοπέδου θα αποτελέσουν διηρημένες, αυτοτελείς και ανεξάρτητες ιδιοκτησίες καθ' ενός εξ αυτών (ή των διαδόχων τους). Με την από 19.02.2004 αίτησή του προς το Υπουργείο ΠΕΧΩΔΕ και την Νομαρχία Ανατολικής Αττικής, ο αναιρεσίβλητος Συνεταιρισμός εζήτησε την άρση της ρυμοτομικής δεσμεύσεως η οποία είχε επιβληθεί στο ανωτέρω τμήμα 6 του οικοπέδου 3 του ΟΤ 140Α, λόγω παρόδου μακρού χρονικού διαστήματος (εικοσαετίας) από της δημοσιεύσεως της 210398/1983 νομαρχιακής αποφάσεως περί χαρακτηρισμού αυτού ως χώρου για την ανέγερση δημοτικού σχολείου, χωρίς να κηρυχθεί αναγκαστική απαλλοτρίωση, ισχυριζόμενος προς θεμελίωση του εννόμου συμφέροντός του ότι το τμήμα αυτό, όπως εμφανίζεται, στο τοπογραφικό διάγραμμα του μηχανικού Γρ. Κώτσηρα (Απριλίου 1982), καθώς και στο προαναφερθέν τοπογραφικό διάγραμμα του Θ. Αδάμ, συνημμένο στην 9702/1981 πράξη συστάσεως διηρημένης ιδιοκτησίας, περιλαμβάνεται στην ευρύτερη έκταση την οποία είχε αποκτήσει ο Συνεταιρισμός, κατά τα ανωτέρω, από τον Ηλ. Ηλιόπουλο και τους κληρονόμους Θ. Ηλιοπούλου και έκτοτε παραμένει στην νομή και κατοχή του, δεδομένου ότι την τροποποίηση και επέκταση του σχεδίου της περιοχής με το βδ της 11.01.1968 δεν είχε επισπεύσει ο Συνεταιρισμός αλλά τρίτοι και, συνεπώς, δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής των διατάξεων του ν.δ. 690/1948. Ακολουθώντας, όπως περαιτέρω εκτίθεται στην αναιρεσιβαλλομένη η «Διοίκηση και συγκεκριμένα το ΥΠΕΧΩΔΕ, με το 10913/7.4.2004 έγγραφο της Διεύθυνσης Πολιτικού Σχεδιασμού της οικείας Γενικής Διεύθυνσης Πολεοδομίας, κάλεσε τον προσφεύγοντα να υποβάλει στοιχεία τα οποία επικαλείται στην ως άνω αίτησή του (την Π.6740/2392/1983 κοινή υπουργική απόφαση περί αναγκαστικής απαλλοτρίωσης τμήματος του 140Α ΟΤ, το Φ.53771/5161/1986 έγγραφο του [αναιρεσιβλήτος Οργανισμού] περί εκδόσεως της 41/1986 απόφασης του οικείου Δ.Σ., με την οποία είχε αποφασιστεί ο αποχαρακτηρισμός του υπόλοιπου, μη απαλλοτριωθέντος τμήματος του εν λόγω Ο.Τ., διαγράμματα κ.λπ.), καθώς και στοιχεία από τα οποία να προκύπτουν οι χώροι δημοτικών σχολείων στο σύνολο της έκτασης του Συνεταιρισμού, ώστε να ερευνηθεί αν αυτοί επαρκούν για την κάλυψη των σχετικών αναγκών της περιοχής (στοιχεία που ζητήθηκαν και από την Κοινότητα Διονύσου), επισήμανε δε ότι όσον αφορά τις διατάξεις του ν.δ. 690/1948, θα ζητηθούν οι απόψεις της Διεύθυνσης Νομοθετικού Έργου και Τοπογραφικών Εφαρμογών, σε συσχετισμό με το 1970/2002 πόρισμα του Συνηγόρου του Πολίτη, που συντάχθηκε επί αναφοράς σχετικής με την οικοπεδοποίηση εκτάσεων της Κοινότητας Διονύσου που προβλέπονταν ως χώροι για την ανέγερση σχολείων και ειδικότερα του ΟΤ 140Α. Η μεν Κοινότητα Διονύσου, με το 1957/10.5.2004 έγγραφο που

υποβλήθηκε στο ΥΠΕΧΩΔΕ στις 25.5.2004, δήλωσε πως στην περιοχή της προβλέπονται δύο μόνον χώροι για την ανέγερση δημοτικών σχολείων και συγκεκριμένα, τα 96 και 140Α Ο.Τ., που είναι απολύτως απαραίτητα για την κάλυψη των αναγκών της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης και δεν πρέπει να αποχαρακτηριστούν, ο δε προσφεύγων, με το 29/15.5.2004 έγγραφο που υποβλήθηκε στο ΥΠΕΧΩΔΕ στις 8.6.2004, περιέγραψε και πάλι ως προς τη θέση, την έκταση και όρια το ακίνητο της αίτησής του, αναφέρθηκε στα διαγράμματα αφενός μεν των μηχανικών Ι. Μηχαλίτση και Θ. Αδάμ που προσαρτήθηκαν στις 4970/1978 και 9702/1981 συμβολαιογραφικές πράξεις, αντίστοιχα, αφετέρου δε του μηχανικού Γρ. Κώτσηρα που συνόδευσε την Π.6740/1983 απόφαση απαλλοτρίωσης και, δήλωσε πως επανυποβάλλει τα ζητηθέντα στοιχεία (αν και τα είχε ήδη υποβάλει μαζί με την αίτησή του), εκτός από τα στοιχεία για την ύπαρξη σχολικών χώρων στην περιοχή του Συνοικισμού, αφού τέτοια στοιχεία διαθέτει μόνον η οικεία Κοινότητα και ο [αναιρεσείων] Ο.Σ.Κ.». Κατόπιν αυτών, ο αναιρεσιβλητος κατέθεσε προσφυγή κατά της σιωπηράς αρνήσεως της Διοικήσεως να άρει την επίδικη δέσμευση, η οποία έγινε δεκτή με την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση.

6. Επειδή, όπως προκύπτει από την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, το δικάσαν δικαστήριο κατ' εκτίμηση των προπαρατεθέντων στοιχείων εδέχθη α) ότι δεν προκύπτει από οιοδήποτε προσαχθέν ενώπιόν του στοιχείο ότι ο χώρος του ΟΤ 140Α της περιοχής Διονύσου ενετάγη στο οικείο ρυμοτομικό σχέδιο με το β.δ. της 23.5.1962 ως χώρος κοινής χρήσεως, β) ότι, αντιθέτως, από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτει ότι ο εν λόγω χώρος παρέμεινε κατά το έτος 1962 εκτός σχεδίου, ενετάγη δε σε αυτό με το β.δ. της 11.1.1968 περί τροποποίησης και επεκτάσεως του σχεδίου «όπως εξάλλου δέχθηκε και η Κοινότητα [Διονύσου η οποία είχε παρέμβει στην δίκη], με τις από 28.1.1997 προτάσεις που είχε υποβάλει ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, κατά τη διαδικασία αναγνώρισης δικαιούχων αποζημίωσης» για την κηρυχθείσα με την κυα Π.6740/2392/17.10.1983 αναγκαστική απαλλοτρίωση, γ) ότι η «κατά το έτος 1962 τροποποίηση και επέκταση του ρυμοτομικού σχεδίου Σταμάτας στην περιοχή ιδιοκτησίας του Συνεταιρισμού έγινε με αίτηση αυτού, όμως, η κατά το έτος 1968 τροποποίηση και επέκταση, η οποία και κατέλαβε το χώρο του ΟΤ 140Α, χαρακτηριζομένου πλέον αυτού ως χώρου για την ανέγερση σχολείου, δεν προκύπτει πως έγινε με επίσηυση του [αναιρεσιβλήτου], αλλά...κατόπιν αίτησης τρίτων και παρά τις αντιρρήσεις [αυτού] ως προς τον ανωτέρω χαρακτηρισμό, που εκδηλώθηκαν με σχετικές εντάσεις, οι οποίες όμως απερρίφθησαν από το αρμόδιο όργανο», δ) ότι η μη ρητή εναντίωση του αναιρεσιβλήτου εντός ευλόγου χρόνου από τον επαναχαρακτηρισμό του ιδίου Ο.Τ. ως χώρου για την ανέγερση δημοτικού σχολείου, με την 210398/31.03.1983 νομαρχιακή απόφαση, δεν υποδηλώνει την εκ μέρους του σιωπηρά αποδοχή του τελικού αυτού χαρακτηρισμού «εν όψει και της μερικής αναγκαστικής απαλλοτρίωσης [τμήματος του εν λόγω

Ο.Τ. για την ανέγερση του δημοτικού σχολείου], αλλά και της 41/1986 απόφασης του Δ.Σ του [αναιρεσιέοντος] Ο.Σ.Κ [την οποίαν επεκαλέσθη ο αναιρεσίβλητος] να αποχαρακτηρισθεί ο μη απαλλοτριωθείς χώρος του οικοδομικού αυτού τετραγώνου, πράξεις που καθιστούσαν περιττή την ρητή εκδήλωση αντίθεσης από αυτόν». Υπό τα δεδομένα αυτά, «σε συνδυασμό με το γεγονός ότι το ίδιο το Ελληνικό Δημόσιο, μετά από σχετική πρόταση του Ο.Σ.Κ., προέβη, όπως προαναφέρθηκε, σε αναγκαστική απαλλοτρίωση μέρους του 140Α ΟΤ, παρά το ότι είχε προηγηθεί η 46/1980 απόφαση του Κοινοτικού Συμβουλίου της Κοινότητας Διονύσου, η οποία, έχοντας την πεποίθηση πως απέκτησε κατά κυριότητα τη σχετική έκταση με το από 11.1.1968 β.δ. (βλ. και 93/1981 έγγραφο αυτής), παραχώρησε δωρεάν την έκταση αυτή στον ανωτέρω Οργανισμό», το Δικαστήριο έκρινε α) ότι δεν συντρέχει περίπτωση εκουσίας, κατά τεκμήριο, παραιτήσεως του αναιρεσιβλήτου από την κυριότητα, νομή και κατοχή του επιδικίου οικοπέδου και κατ' επέκταση, αυτοδικαίας περιελεύσεως της κυριότητός της στην οικεία Κοινότητα, διότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 1 του ν.δ. 690/1948 και ειδικότερα της παραγράφου 2 αυτού και β) ότι ο αναιρεσίβλητος «φέρεται να διατηρεί μέχρι σήμερα στην κυριότητά του τουλάχιστον το ½ εξ αδιαιρέτου του ανωτέρω οικοπέδου και του αντίστοιχου προς το ποσοστό αυτό τμήματος, το οποίο μάλιστα προσυμφώνησε, μετά την άσκηση της προσφυγής, να μεταβιβάσει στην Αναστασία Καραμούζη» και ότι ενομιμοποιείτο να ζητήσει την άρση του επιμάχου ρυμοτομικού βάρους, απέρριψε δε τους περί του αντιθέτου ισχυρισμούς του Δημοσίου, του ήδη αναιρεσιέοντος Οργανισμού και της Κοινότητας Διονύσου, η οποία είχε ασκήσει παρέμβαση. Ειδικότερα, επί προβληθέντος ισχυρισμού του αναιρεσιέοντος, στην αναιρεσιβαλλομένη εκτίθεται ότι «ναι μεν υποστηρίζει η Ο.Σ.Κ Α.Ε πως κατά την κλήρωση που διενεργήθηκε το έτος 1958 στα γραφεία του Συνεταιρισμού, προς διανομή των ακινήτων στα μέλη του, ο τελευταίος δεν επεφύλαξε στον εαυτό του οποιοδήποτε οικόπεδο ή τμήμα οικοπέδου, πλην, η διενέργεια της κλήρωσης αυτής, τα πρακτικά πάντως της οποίας δεν προσκομίζονται, δεν αποδεικνύει και τη, σε εκπλήρωση των σχετικών υποχρεώσεων του Συνεταιρισμού, μεταβίβαση στη συνέχεια, όλων των οικοπέδων και ειδικότερα του επίδικου, ενώ το προσκομιζόμενο από την εν λόγω παρεμβαίνουσα [Αν. Καραμούζη], 331/1972 έγγραφο του προσφεύγοντος στο οποίο αναφέρεται πως μεταβιβάστηκαν από αυτόν όλα τα οικόπεδα, αφορά, κατά το περιεχόμενό της, τις εκτάσεις που καταλήφθηκαν με το ρυμοτομικό σχέδιο που εγκρίθηκε με το από 23.5.1962 β.δ. και όχι εκείνες που κατέλαβε η επέκταση του 1968.». Εν συνεχεία, το Δικαστήριο, ακύρωσε την σιωπηρά άρνηση της Διοικήσεως να άρει την επίδικη δέσμευση, με την σκέψη ότι από την έκδοση και δημοσίευση της ανωτέρω νομαρχιακής αποφάσεως έως την κατάθεση της σχετικής αιτήσεως, παρήλθε χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των είκοσι (20) ετών, χωρίς να συντελεσθεί απαλλοτρίωση, το διάστημα δε αυτό υπερβαίνει τα εύλογα

- χρονικά όρια, εντός των οποίων θα ήταν συνταγματικώς ανεκτή η επιβάρυνση της ιδιοκτησίας του αναιρεσιβλήτου Συνεταιρισμού.
7. Επειδή, η προπαρατεθείσα κρίση του δικάσαντος δικαστηρίου, η σχετική με το έννομο συμφέρον του αναιρεσιβλήτου για την υποβολή της αιτήσεως άρσεως του επιδικού ρυμοτομικού βάρους, εν όψει και της, κατά τα γενόμενα δεκτά στην έκτη σκέψη, φύσεως της κρίσεως αυτής ως αρκουμένης σε πιθανολόγηση της, θεμελιούσης την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος, κυριότητας και μη επιλυούσης διαφορά περί ιδιοκτησιακών δικαιωμάτων, παρίσταται νομίμως και επαρκώς αιτιολογημένη, πρέπει δε να απορριφθούν οι προβαλλόμενοι λόγοι αναιρέσεως. Ειδικότερα, ο ισχυρισμός του αναιρεσειόντος Οργανισμού ότι αναρμοδίως το δικάσαν Διοικητικό Πρωτοδικείο επελήφθη ακυρωτικής διαφοράς, η οποία ανήκει στην αρμοδιότητα του Συμβουλίου της Επικρατείας, ερείδεται επί της εσφαλμένης εκδοχής ότι ενώπιον του δικάσαντος δικαστηρίου προσεβλήθη η 210398/1983 απόφαση του Νομάρχου Αττικής (Δ' 219), με την οποία το επίδικο οικοπέδο είχε χαρακτηριστεί ως χώρος για την ανέγερση δημοτικού σχολείου και πρέπει ως εκ τούτου να απορριφθεί. Περαιτέρω οι λόγοι αναιρέσεως με τους οποίους προβάλλεται ότι το δικαστήριο εσφαλμένως εξέλαβε ότι ο αναιρεσιβλήτος Συνεταιρισμός είναι κύριος του επιδικού, «ενώ από δημόσια έγγραφα προκύπτει [το αντίθετο] και ενώ δεν αναφέρει από ποια αποδεικτικά στοιχεία προκύπτει ότι ο [αναιρεσιβλήτος] είναι αναμφίβολα ιδιοκτήτης της επίδικης έκτασης» και, περαιτέρω, ότι δεν έλαβε υπ' όψιν του τα προσκομισθέντα υπό του αναιρεσειόντος Οργανισμού στοιχεία για την απόδειξη της κυριότητός του επί του επιδικού (τίτλους δωρεάς από την Κοινότητα Διονύσου) και την προσβολή, από τον αναιρεσιβλήτο, της κυριότητός του (εξώδικη δήλωση), όπως και δημόσια έγγραφα [τα οποία μνημονεύονται στο δικόγραφο] από τα οποία προκύπτει ο χαρακτήρας του επιδικού οικοπέδου ως δημοσίας δασικής εκτάσεως προ της περιελεύσεως αυτού στην ιδιοκτησία του αναιρεσειόντος, όπως διατυπώνονται, πλήσσουν την, ανέλεγκτη αναιρετικώς, περί τα πράγματα κρίση του δικάσαντος δικαστηρίου και πρέπει για τον λόγο αυτόν να απορριφθούν ως απαράδεκτοι.
8. Επειδή, κατόπιν των ανωτέρω, η κρινομένη αίτηση πρέπει να απορριφθεί.